

връзка с общите принципи на отговорността на държавите членки за вреди, установени в практиката на Съда (по-специално с решения от 19 ноември 1991 г., Francovich и др., C-6/90 и C-9/90, EU:C:1991:428 и от 5 март 1996 г., Brasserie du Pêcheur и др., C-46/93 и C-48/93, EU:C:1996:79), да се тълкуват в смисъл, че считано от 1 май 2004 г., те представляват източник на задължение за държава членка, присъединила се към Европейския съюз на тази дата, да приеме разпоредби, които предвиждат на синдика в производството по несъстоятелност да се определи възнаграждение, увеличено с дължимия във връзка със същото данък върху добавената стойност (ДДС)?

(¹) ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7.

(²) ОВ L 145, 1977 г., стр. 1.

Преюдициално запитване от Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (Полша), постъпило на 12 декември 2018 г. — Mikrokasa S.A. със седалище Гданск и Revenue Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty със седалище Варшава/ХО

(Дело C-779/18)

(2019/C 164/05)

Език на производството: полски

Запитваща юрисдикция

Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich

Страни в главното производство

Ищци: Mikrokasa S.A. със седалище Гданск и Revenue Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty със седалище Варшава

Ответник: ХО

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли разпоредбите на Директива 2008/48/ЕО от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета (¹), и по-специално член 3, буква ж), член 10, параграф 1 и член 22, параграф 1, да се тълкуват в смисъл, че не допускат обособяването на т.нар. „извънлихвени разходи по кредита“, определяни като обща сума по предвидена в закона формула за изчисление, съдържаща се в член 36а от Закона за потребителския кредит (от 12 май 2011 г., Dz.U.2018.993, консолидиран текст), от т.нар. „общи разходи за кредита за потребителя“, определени в посочената по-горе директива, така че от потребителя да е възможно да се укрят действителните извънлихвени разходи по кредита, поемани от търговеца?

- 2) Трябва ли разпоредбите на Директива 93/13/ЕИО от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори ⁽¹⁾, и по-специално член 1, параграф 2, член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1, да се тълкуват в смисъл, че не допускат проверка с оглед на изискванията по член 3 от посочената директива на условията по договори за потребителски кредит относно т.нар. извънлихвени разходи по кредита, критериите за чието установяване са определени в разпоредбата на член 3ба от Закона за потребителския кредит (от 12 май 2011 г., Dz.U.2018.993, консолидиран текст)?

(¹) ОВ L 133, 2008 г., стр. 66.

(²) ОВ L 95, 1993 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273.

**Преюдициално запитване от Naczelny Sąd Administracyjny (Полша), постъпило на 28 декември 2018 г. —
A.B., C.D., E.F., G.H., I.J./Krajowa Rada Sądownictwa**

(Дело C-824/18)

(2019/C 164/06)

Език на производството: полски

Запитваща юрисдикция

Naczelny Sąd Administracyjny

Страни в главното производство

Жалбоподатели: A.B., C.D., E.F., G.H. и I.J.

Ответник: Krajowa Rada Sądownictwa

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 2 във връзка с член 4, параграф 3, трета алинея, член 6, параграф 1, член 19, параграф 1 ДЕС във връзка с член 47 от Хартата на основните права, член 9, параграф 1 от Директива 2000/78/ЕО на Съвета и член 267, трета алинея ДФЕС да се тълкува в смисъл, че

принципът на правовата държава и правото на ефективни правни средства за защита и на ефективна съдебна защита са нарушени, когато националният законодател — признавайки правото на обжалване по съдебен ред при индивидуални преписки, свързани със заемането на съдийска длъжност в най-висшата съдебна инстанция в държавата членка (Върховния съд) — предвижда, че решението, взето в процедурата по подбор, предхождаща представянето на предложение за заемане на съдийска длъжност в посочения по-горе съд, става окончателно и поражда действие, ако решението, взето при съвместното разглеждане и оценяването на всички кандидатури за Върховния съд, не е обжалвано от всички участници в процедурата по подбор, сред които е и кандидат, който няма интерес от обжалване на това решение, а именно посоченият в предложението за заемане на длъжността, и в резултат на това:

— се отнема ефективността на средството за защита и възможността компетентният съд да осъществи действителен контрол върху протичането на посочената процедура по подбор,